

اندازه برای منافع ایالات متحده خطرناک خواهد بود. کشورهای آسیایی مشتاقانه دستورات پکن را نمی‌پذیرند، اما در صورت عدم مداخله واشنگتن، گزینه‌های آن‌ها محدود می‌شود. چین به تنهایی از اقتصاد همسایگان آسیایی خود، از جمله هند، بزرگتر است. در همین حال، نیروی دریایی چین پس از نیروی دریایی ایالات متحده از قدرت آتش زیادی برخوردار است و نسبتاً متمرکز است. در حالی که کل ناوگان دریایی ایالات متحده عمدتاً در یک قوس از نیویورک تا نیواورلئان عمل می‌کند.

رقیب اصلی آن، پاکستان، احتمالاً به دنبال برابری خواهد بود. گسترش تسلیحات هسته‌ای آسیا حتی می‌تواند به خاورمیانه سرایت کند، جایی که هم‌چنان به توانایی‌های شکست هسته‌ای نزدیک‌تر می‌شود. اگر دو تن از نزدیک‌ترین متحدان آسیایی ایالات متحده، ژاپن و کره جنوبی، به کشورهای دارای سلاح هسته‌ای تبدیل شوند، برای واشنگتن غیرممکن خواهد بود که یک ائتلاف چندملیتی برای مجازات ایران به خاطر ساخت بمب ایجاد کند. اگر ایران هسته‌ای شود، عربستان سعودی نیز به طور قطع این کار را انجام خواهد داد. شاید ابتدا از طریق یک توافق مشترک با پاکستان و متعاقباً با توسعه قابلیت تولید داخلی.

← اخراج اقتصادی

اگر چین تایوان را به خود ضمیمه کند، ایالات متحده ممکن است دسترسی به فرصت‌های تجاری و سرمایه‌گذاری ارزشمند در آسیا را از دست بدهد.

← معضل تکنیر

با از دست دادن ایمان به تعهدات امنیتی ایالات متحده، متحدان آمریکا با انگیزه‌های زیادی برای توسعه سلاح‌های هسته‌ای خود مواجه خواهند شد. از زمان اولین آزمایش هسته‌ای چین، در سال ۱۹۶۴، واشنگتن توانسته است بیشتر کشورهای شرق و جنوب شرق آسیا را از هسته‌ای شدن منصرف کند.

در فوریه ۲۰۲۲، ماه‌ها قبل از ترور، شینزو آبه، نخست‌وزیر اسبق، ایده مشارکت ژاپن در «اشتراک‌گذاری هسته‌ای» را مطرح کرد و چیزی شبیه به ترتیباتی که واشنگتن با تعدادی از متحدان ناتو دارد را پیشنهاد کرد که به موجب آن سلاح‌های هسته‌ای در پایگاه‌های خود کشورها اما تحت کنترل ایالات متحده ذخیره می‌شوند. اما ژاپن می‌تواند فراتر رفته و توانایی مستقل خود را توسعه دهد.

کره جنوبی خود دارای یک برنامه هسته‌ای غیرنظامی در سطح جهانی با ۲۶ راکتور فعال است. اگرچه این کشور در حال حاضر فاقد تسهیلات داخلی غنی‌سازی یا بازآوری مورد نیاز برای ساخت تسلیحات هسته‌ای است، سیاستمداران این کشور آشکارا در مورد این موضوع بحث می‌کنند که آیا باید زرادخانه هسته‌ای ایجاد کنند یا خیر.

اگر ژاپن یا کره جنوبی به سمت هسته‌ای شدن بروند، ممکن است اثرات آن در همین جا متوقف نشود. رهبران پکن ممکن است به این نتیجه برسند که به بیش از ۱۵۰۰ کلاهک جنگی که چین تا سال ۲۰۳۵ در اختیار خواهد داشت نیاز دارند. هند هم احتمالاً از این روش پیروی خواهد کرد. در دسامبر ۲۰۲۲، هند نسخه به‌روزشده موشک بالستیک Agni-۵ خود را آزمایش کرد که برد آن بیش از ۴۰۰۰ مایل است و برای رسیدن به تمام چین کافی است. اگر هند ذخایر هسته‌ای خود را گسترش دهد، الگوهای تاریخی نشان می‌دهد که

دست‌یابی به برتری منطقه‌ای پیش‌بینی قدرت جهانی را تسهیل می‌کند. تنها با تسلط بر نیمکره غربی در قرن نوزدهم، ایالات متحده توانست در قرن بیستم به یک ابرقدرت جهانی تبدیل شود.

پیش‌بینی دقیق این‌که چگونه چین به عنوان یک قدرت جهانی عمل می‌کند غیرممکن است، اما داده‌ها نشان می‌دهند که این کشور رویکردی بسیار کم‌خطرتر از ایالات متحده دارد. چین هدف خود را برای تبدیل شدن به یک ارتش «در کلاس جهانی» و استفاده از نیروهای مسلح خود برای دفاع از منافعش را در هر کجای جهان اعلام کرده است. با رونمایی پکن از «ابتکار امنیت جهانی»، «ابتکار توسعه جهانی» و «ابتکار تمدن جهانی»، این منافع گسترش هم خواهد یافت. این برنامه‌های گسترده، جایگزین‌های چین برای مدل‌های اقتصادی و سیاسی غربی را تبلیغ می‌کنند. همان‌طور که یک سند شورای دولتی در سال ۲۰۲۳ توضیح می‌دهد، آن‌ها «دیدگاه جهانی حزب کمونیست چین را نشان می‌دهند».

خطر مشابه همان خطری است که فرانکلین روزولت، رئیس‌جمهور ایالات متحده، در سال ۱۹۳۹ درباره آن هشدار داد: «به محض این‌که یک ملت بر اروپا مسلط شود، آن ملت خواهد توانست به حوزه جهانی روی بیاورد.» امروزه آسیا به عنوان مرکز ثقل اقتصادی و تکنولوژیکی جهان جایگزین اروپا شده است. تسلط یک قدرت متخاصم بر منطقه به همان

تلاش چین برای دور زدن آسیا، بزرگ‌ترین و پویاترین منطقه اقتصادی جهان، ضربه‌ای ویرانگر به منافع اقتصادی ایالات متحده وارد خواهد کرد. آسیای شرقی و اقیانوس آرام یک سوم تولید ناخالص داخلی جهانی را از نظر برابری قدرت خرید تشکیل می‌دهند، سهمی که تقریباً دو برابر ایالات متحده است